

Poslední týpí na dolní louce a náš malý doubeček, který už je za ta léta přerostl.

Louky Ligy lesní moudrosti v údolí Kosího potoka

Tomáš Koubek Okeya, kmen Drum Bun

Pokud letos v půlce prázdnin půjdete nebo pojedete na kole silničkou od Michalových hor po proudu Kosího potoka, může se vám naskytnout podívaná jako z divokého západu. Na loukách poblíž bývalého Caltova uvidíte desítky bílých i barevných týpí a mezi nimi spoustu lidí v indiánských šatech nebo košilích a kožených legínách. Už skoro dvacet let tu totiž táboří Liga lesní moudrosti (LLM), dětská organizace se stoletou tradicí, která vychází z myšlenek woodcraftu E. T. Setona. Na loukách je na první pohled poznat, že je o ně dobře postaráno, nebylo tomu tak ale vždycky.

LLM na konci minulého století pořádala společná táboření na pronajatých místech, naposledy u Křídý u Bechyně. Počet lidí ale

rok od roku rostl, takže jsme začali hledat nové místo. To jsme našli na Kosím potoce – z pohledu starousedlíků z řad skautů a jiných organizací jsme tu tedy byli nováčci. Také tábořiště, zatím pronajaté, nebylo ideální. Horní louka byla samý rigol a dolní zčásti podmáčená. První práce tedy byly odstranění padlých a trouchnivých vrb, svedení Mezivského potoka do koryta a rovnání ploch – to bylo v roce 2002. Hned v následujícím roce se tu poprvé tábořilo a všichni si místo zamilovali. O další dva roky později byl vysázen sad z původních ovocných odrůd a několik solitérních dubů, které dnes již krásí louky a poskytují stín táborníkům. Po několika týdnech se také na naší dolní louce pasou koně, takže i části, dříve zarostlé chřasticí, začínají

v posledních letech hostit více druhů rostlin. Také invazní bolševníky nám daly zabrat, ale je třeba říct, že se jejich likvidace v okolí dost povedla. Bohužel na mnoha místech jinde v údolí jsou velké porosty dodnes. Zkrášlování okolí tím ale neskončilo a dodnes Liga každoročně sází stromořadí v rámci akce 72 hodin, vyřezává trnky na bývalých caltovských loukách a loni jsme v lesním cípu upravili pramen do podoby studny. Nutno říct, že lví podíl na tom všem má náš správce luk Aleš Sedláček Tokaheya, který nás od začátku táhnul a burcoval a díky němuž to dnes vypadá, jak vypadá.

Za ty roky, co na loukách táboříme, už jsme toho opravdu hodně zažili a ani se nechce věřit, že je to teprve 20 let. Všechny ty sněmy, indiánské hry, lukostřelecké soutěže, procházky za přírodou nebo do okolních štol. Krásný může být ale i jenom úplně obyčejný odpočinek na trávě, kafe z plecháčku nebo večer u ohně. Také proto se snažíme o co největší malebnost – přivést si jen věci, které se do týpí a přírody hodí nebo jsme je sami vyrobili. Pro většinu z nás jsou ty dva týdny nejlepším odpočinkem za celý rok. Často je nás tu přes sto, ale všichni do jednoho se cítíme na tu chvíli jako jedna velká rodina. Přejít louku vám někdy zabere chvíli a jindy dvě hodiny, protože se zapovídáte s kamarády, které jste rok neviděli.

Největší slávou pro nás asi bylo, když na mezinárodní táboření v roce 2014 přijeli woodcrafteri ze sedmi zemí světa a mezi nimi i vnučka zakladatele hnutí Julie Seton. Také s lidmi z blízkých Michalových hor jsme se brzy spřátelili, takže třeba v letech 2010 a 2012 LLM uspořádala koncert a výstavu v kostele a odhalení rekonstruované sochy sv. Josefa a kříže na konci vsi.

Další velká kapitola se začala psát, když jsme přemýšleli, kam po létě uklidit plachty, nářadí a stroje. Nejdříve nám padla do oka stará márnice za kostelem v Michalkách, ale ukázalo se, že nedaleká fara je vlastně k máni a opravit by potřebovala jako sůl. Kdybychom věděli kolik práce, peněz a let v ní skončí, možná bychom si to rozmysleli, ale na začátku jsme prostě viděli krásné místo a starou

- ▲ Indiánští bojovníci zkoušejí jezdeckou lukostřelbu.
- ▲ Místo je malebnost indiánského tábora skoro dokonalá. Všechny fotografie Tomáš Koubek.

budovu s duší. Nakonec se tedy povedlo faru v roce 2007 koupit, zrekonstruovat a to opravdu stylově a přitom funkčně a ekologicky. Vejde se sem snadno celý kmen nebo oddíl dětí a fara disponuje zajímavými výukovými programy a vybavením. Na své si přijdou tedy hlavně děti, ale i my starší tu pořádáme kurzy a setkání.

Už jak to dopisují, těším se, jak se na ta milá místa zase podívám. Doufám, že nejen že nám kraj Kosího potoka přirostl k srdci a obohatil nás, ale že jsme i my pro něj něco udělali a svůj dluh tak splatili. ■

Za klidného počasí se týpí zrcadlí v Kosím potoce. Foto Tomáš Koubek.